

KONINGINNEDAG TE AMSTERDAM.

Hoewel het de wensch van de Koningin was, om Haar verjaardag evenals de vorige maal met het oog op de tijdsomstandigheden zonder feestbetoon te doen voorbijgaan, meende de Nationale Oranjebond te Amsterdam voor de kinderen zijner leden een uitzondering te mogen maken en vereenigde ze op de Westermarkt, met het doel een optocht te organiseeren. Een aantal versierde fietsen, sportkarren enz., vormde de stoet, die zich van de Westermarkt naar den Tolhuistuin begaf, waar de kinderen op aangename wijze den dag doorbrachten. Hierboven, links: overzicht van den stoet met den zegewagen, die 't fraaiste nummer vormde. Rechts: de feestvierende kleinen. *(foto's V.F.B.)*

„Een onnoozele vlieg! Een onnoozele pest-epidemie! Een onnoozele wereldoorlog! Typhus, cholera, melaatschheid! Lees hier! Als je tenminste niet verblind bent van ouderwetsche vooroordeelen; lees als je gezondheid je lief is, vòòr je tijd niet op den rand des grafs wilt staan.

De echtgenoote boog zich over het nieuwsblad en las: „Roeit de vliegen uit! Zij zijn de doodsvijanden van de menschheid!" Tot zoover in zeer vette letters. Daaronder, in de gewone kolomletter, begon het: „Deze weerzinwekkende vuile wezens worden geboren en leven bij voorkeur in uitwerpselen, sputum en afval. Met hun steken veroorzaken zij bloedvergiftiging en besmettelijke ziekten. Nadat zij zich vergast hebben aan rottende kadavers en andere vuilnis, strijken zij neer in onze suikerpotten, op onze vleezen, in de melk en pappen, in de geleiën, jams en vladen, en op de monden van volwassenen en kinderen, en infecteeren deze." . . —

Tot zoover genaderd keek de vrouw wat angstig en verward op naar het gelaat des heeren Berlijn, dat op dit uur in bloeddorstigheid van expressie met een koningstijger had kunnen wedijveren. „Wat zeg je ervan? Wat zèg je ervan?" grijnsde hij, en sloeg daarbij de armen ten hemel. — „En als je je nog roeren kon, hier, maar daareven. . . mensch, ik had ze al, ik had ze onverbiddelijk, en daar viel ik over al dat meubilair." „Bestrijdt, doodt, vernietigt de vliegen," staat er in de courant, en ik wil meehelpen, maar als je geen ruimte hebt, houdt alles op. En tòch..." voegde hij er ineens aan toe, terwijl hij met bliksemende oogen een zich verplaatsend zwart lichaampje op het nieuwsblad volgde, — „en toch.... wat let me!"

Meteen sloeg hij razend met de hand naar het dier, natuurlijk zonder het te raken, wat hem in machtelooze woede in de lucht deed slaan, naar de hanglamp, naar het onderaan hangend schommeltje met porceleinen meisje, dat bezweek en op het tafelblad in gruizels sprong. Berlijn was bleek van woede, zijn veelal ziellooze blik schitterde als een zoeklicht, zijn mond was vochtig van den sefer, en de arme stakkerd beefde tot in al zijne gewrichten en ledingen. Uitgeput liet hij zich in den ruststoel vallen, waar hij hijgend en blazend geruimen tijd liggen bleef, terwijl aldoor een flauwte hem gelijk een zwaard van Damocles boven het hoofd hing.

Bedroefd zette de echtgenoote zich tegenover hem, gereed om toe te schieten bij het minste alarm. Intusschen liet zij haren gedachten den vrijen loop, en gelijk een verborgen giftplant ontkiemde in haar eerzaam gemoed de ontevredenheid, — ontevredenheid met hun verblijf hier op het platteland, in de nabijheid van een boerenerf, waar vandaan de vliegen bij hoopen hun woon- en slaapvertrek bestormden. Ze gruwde ervan; haar hart draaide — zooals zij het noemde — in haar lijf om en om.

Zij vatte eindelijk moed om het artikel in zijn ganschen omvang te doorlezen, en haar afschuw wies tot een staat van kwalijkheid; een kwalijkheid, die zich bijna in daden omzette. In het blad was ook een lijnteekening afgedrukt, die een, duizendmaal vergroote, vlieg voorstelde, welke juist doende was met uit de griezelige slurf haar speeksel te laten druipen op een argelooze bruidsuiker. De aanblik van deze walgelijkheid vervulde haar met een volledig afgrijzen, vooral wanneer zij bedacht, dat ze daareven haar kopje thee gewoonweg nog had leeggedronken, nadat ze er drie doode vliegen had uitgevischt.

De echtgenoot sloeg nu plotseling kletsend met de hand op zijn voorhoofd naar een vlieg, die daar vertoefde; hij miste het dier, waar tegenover stond, dat hij zichzelven bijna een volslagen schedelbreuk bezorgde. Hij sprong overeind, de vlieg na, struikelde, en kwam terecht op de theetafel, die kantelde, waarbij zes koppen en schotels, een trekpot, melkkan, spoelkom en suikervaas, alles van het fraaiste Zwiebeldecor-porcelein het tijdelijke met het eeuwige verwisselden. Nog feller vertoornd door dezen schrikkelijken schadepost, greep hij een stoelkussen en wierp het naar het insect; het scheerde echter langs den schoorsteenmantel, waar het twee biscuit-herders, een porceleinen vaas en een kristallen pièce-de-milieu als wegmaaide. Hij liet zich temidden van de puinhoopen op zijn stoel neer, en, gelijk een andere Jeremias, hief hij droeve klaagliederen aan, klaagliederen, die echter in de geboorte reeds werden verstikt, doordat de stem den doodelijk uitgeputten zenuwlijder begaf.

De man was thans deerniswaardig om aan te zien; zijn oogen puilden onverantwoordelijk ver uit hun kassen, de mond ging voortdurend open en dicht alsof hij gretig een partij onzichtbare lekkernijen verorberde, de armen volvoerden wonderlijke gebaren, die aan uiterst gecompliceerde gymnastiek-oefeningen deden denken.

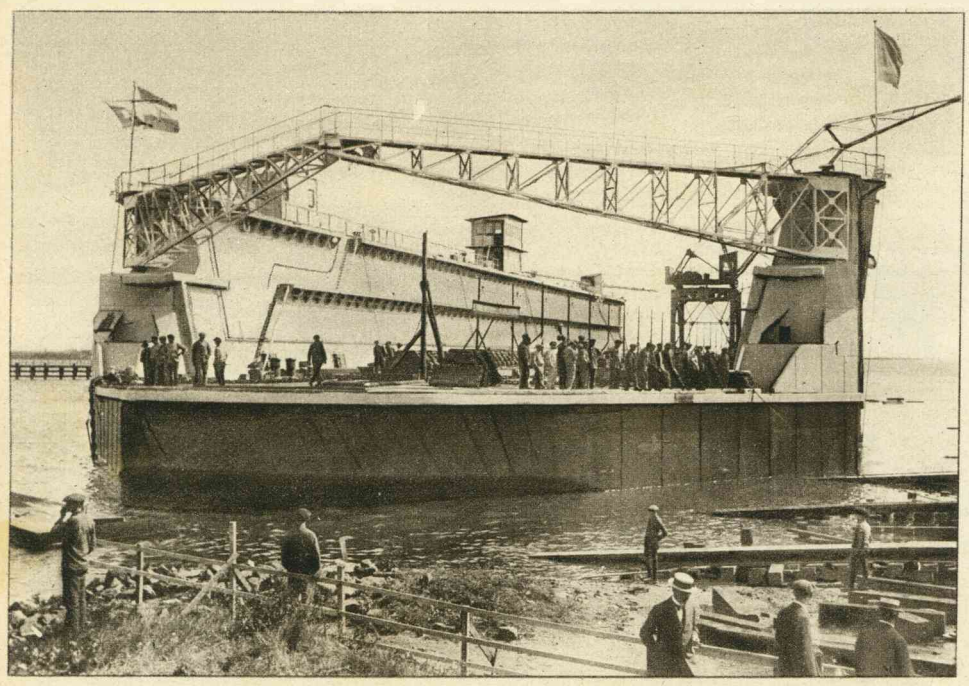
Op het zien hiervan stiet zijn vrouw een gerekten schellen gil uit, als van een stoomfluit. Wat moest ze doen? Wat moest ze doen met dien man, die zoowaar voor een rustkuur hier gekomen was, en wiens zenuwgestel, wanneer het zoo voortging, binnen eenige dagen onherstelbaar in de war zijn zou. De dokter had haar gezegd, hem elke emotie te besparen, dan zou hij na een korte rustkuur wel weer heelemaal in orde zijn. Maar als het zoo moest gaan als thans . . . . het werd een ruïne èn misschien nog een geval van volslagen krankzinnigheid op den koop toe.

Intusschen poogde ze den gefolterden patiënt tot

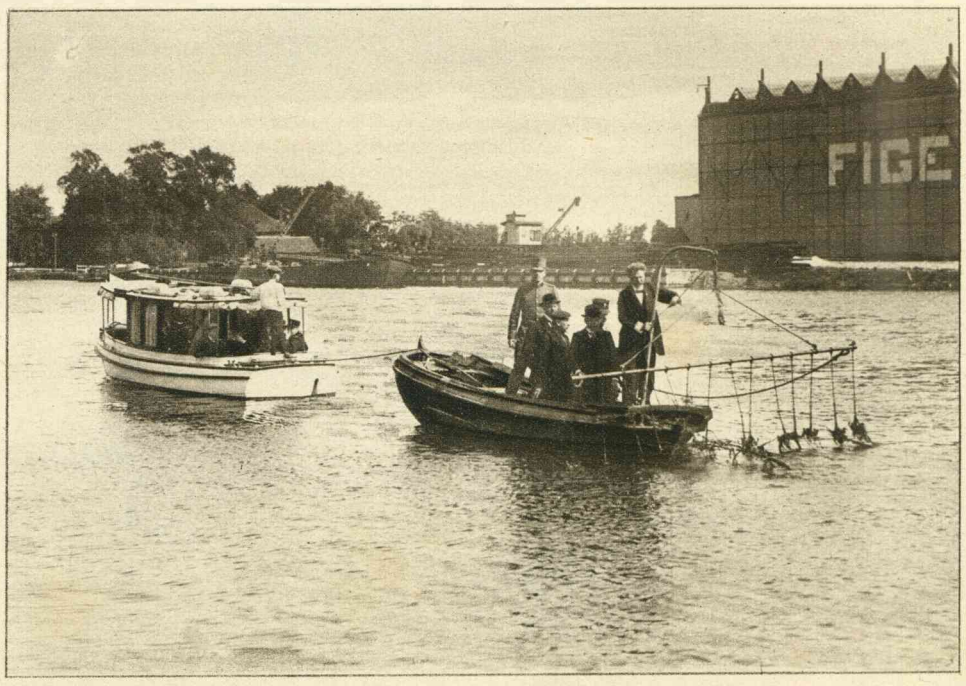
EEN NEDERLANDSCHE AMBULANCE NAAR SERVIË.

De leden der Nederlandsche Ambulance, die einde Augustus naar het Servische oorlogsterrein vertrokken is. In het midden de leider, dr. Doorenbosch. Van l. n. r.: de zusters M. Verwey-Mejan, Koning, Dordt, Hazevoet, Torbes, Smeltzer, Van Oyen, v. d. Veen, De Vries en Schermbeek. *(V.F.B.)*

EEN DROOGDOK TE WATER GELATEN.

Dinsdag 31 Augustus is van de werf te Schellingwoude nabij Amsterdam het Wilhelminadroogdok te water gelaten dat voor rekening van de Wilton's Scheepswerf en Machinefabriek te Rotterdam gebouwd was door de heeren D. Goedkoop en Zoon, Directeuren der Nederlandsche Scheepsbouw Maatschappij. Van heinde en ver waren de nieuwsgierigen bijeengestroomd om het te water laten, tijdens welk oogenblik onze foto genomen werd, bij te wonen *(V.F.B.)*

DEMONSTRATIE MET EEN SLEEPDREG.

Onder leiding van den heer A. J. Meijerink zijn verleden week op het Spaarne te Haarlem demonstraties gehouden met een sleepdreg, die speciaal bedoeld waren om aan te toonen hoe met behulp van deze dreg te water geraakten, waarvan men vermoedt, dat ze op den bodem liggen, op het droge gebracht kunnen worden. De demonstraties, die gehouden werden voor het politiekader en de agenten, slaagden zeer goed en trokken veel belangstelling.